

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
ATHANASIA RANTOSE
přednesené dne 24. února 2022¹

Věc C-99/21 P

**Danske Slagtermestre
proti**

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek – Státní podpory – Článek 107 odst. 1 SFEU – Režim příspěvků na odvod odpadních vod – Stížnost – Rozhodnutí konstatující neexistenci státní podpory – Žaloba na neplatnost – Přípustnost – Aktivní legitimace – Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU – Nařizovací akt, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření – Bezprostřední dotčení“

I. Úvod

1. Kasačním opravným prostředkem se sdružení Danske Slagtermestre domáhá zrušení usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 1. prosince 2020, Danske Slagtermestre v. Komise (T-486/18, nezveřejněné, dále jen „napadené usnesení“, EU:T:2020:576), kterým Tribunál odmítl jako nepřípustnou její žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Evropské komise C(2018) 2259 final ze dne 19. dubna 2018 týkajícího se státní podpory SA.37433 (2017/FC) – Dánsko (dále jen „sporné rozhodnutí“), jímž bylo po ukončení předběžné fáze zkoumání rozhodnuto, že příspěvek zavedený lov nr. 902/2013 om ændring af lov om betalingsregler for spildevandsforsyningsselskaber m.v. (Betalingsstruktur for vandafledningsbidrag, bemyndigelse til opgørelse af særbidrag for behandling af særlig forurenat spildevand m.v.) [zákon č. 902/2013, kterým se mění zákon upravující příspěvky hospodářským subjektům čistícím odpadní vody (struktura příspěvků na odvod odpadních vod povolující zavedení zvláštních příspěvků na čištění zvláště znečištěných odpadních vod atd.)] ze dne 4. července 2013 (dále jen „sporné opatření“) není státní podporou ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

2. Projednávaná věc poskytuje Soudnímu dvoru příležitost vyjasnit podmínky přípustnosti podání žaloby ze strany soutěžitelů příjemců podpor v rámci třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, a konkrétně pojmy „bezprostřední dotčení“ a „prováděcí opatření“, jak jsou vykládány Soudním dvorem v rozsudku ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci².

¹ – Původní jazyk: francouzština.

² – C-622/16 P až C-624/16 P, dále jen „rozsudek Montessori“, EU:C:2018:873.

II. Skutečnosti předcházející sporu

3. Danske Slagtermestre je profesní sdružení, které zastupuje dánské maloobchodní řeznictví, jatka, velkoobchodníky a zpracovatelské podniky. Dne 26. září 2013 toto sdružení podalo Komisi stížnost z důvodu, že Dánské království přijetím sporného opatření poskytlo státní podporu ve prospěch velkokapacitních jatek v podobě snížení příspěvků na odvod odpadních vod.

4. Toto opatření změnilo systém příspěvků za odvod odpadních vod³ a zavedlo „vícestupňový“ regresivní systém, který stanovil cenu za metr krychlový odpadních vod v závislosti na objemu vypouštěných odpadních vod ve třech skupinách (dále jen „vícestupňový systém“), kde první skupina odpovídá roční spotřebě vody v maximálním objemu 500 m³ za nemovitost, druhá skupina odpovídá roční spotřebě v rozmezí 500 m³ a 20 000 m³ za nemovitost a stanoví cenu za metr krychlový o 20 % nižší, než je cena v případě první skupiny, a třetí skupina odpovídá roční spotřebě vody přesahující 20 000 m³ za nemovitost a stanoví cenu za metr krychlový o 60 % nižší, než je cena v případě první skupiny⁴.

5. Po ukončení předběžné fáze řízení Komise přijala sporné rozhodnutí, v němž měla za to, že nový sazebník zavedený sporným opatřením nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

III. Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

6. Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. srpna 2018 podal navrhovatel žalobu na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení sporného rozhodnutí.

7. Napadeným usnesením Tribunál prohlásil žalobu za nepřijatelnou z důvodu, že navrhovatel neměl aktivní legitimaci k podání žaloby, a to ani svým vlastním jménem ani jako zástupce zájmů svých členů. Konkrétně Tribunál rozhodl, že navrhovatel neměl aktivní legitimaci k podání žaloby z důvodu svého postavení jako zúčastněné osoby (jelikož v žalobě neuplatňoval porušení svých procesních práv), ani z důvodu bezprostředního a osobního dotčení svých členů.

8. Pokud jde o konkrétně o přípustnost této žaloby ve smyslu třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU⁵, Tribunál sice uznal, že sporné rozhodnutí je „nařizovací akte“ ve smyslu tohoto ustanovení (body 94 až 96 napadeného usnesení), nicméně rozhodl, že toto rozhodnutí se nedotýká bezprostředně navrhovatele (body 97 až 104 tohoto usnesení), takže žaloba podaná tímto navrhovatelem je nepřijatelná, aniž je třeba určit, zda uvedené rozhodnutí vyžaduje přijetí prováděcích opatření (bod 105 uvedeného usnesení).

³ – Před vstupem tohoto zákona v platnost stanovily dánské právní předpisy jednotný poplatek za metr krychlový vody pro všechny spotřebitele vody bez ohledu na odvětví činnosti, kteří byli napojeni na stejnou čistírnu odpadních vod, a bez ohledu na jejich spotřebu.

⁴ – Konkrétně v rámci vícestupňového systému spotřebitelé, kteří spadají do třetí skupiny, platí nejprve cenu stanovenou pro první skupinu (dokud jejich spotřeba vody nepřesáhne 500 m³), poté cenu stanovenou pro druhou skupinu (dokud jejich spotřeba nepřesáhne 20 000 m³) a nakonec platí příspěvek za odpadní vody podle ceny stanovené pro třetí skupinu.

⁵ – Jedná se o hypotézu žaloby podané proti nařizovacímu aktu, který se bezprostředně dotýká navrhovatele a který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření.

IV. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

9. Dne 17. února 2021 podalo sdružení Danske Slagtermestre kasační opravný prostředek proti napadenému usnesení. Navrhuje, aby Soudní dvůr toto usnesení zrušil⁶.

10. Komise, podporovaná Dánským královstvím, navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

11. Účastníci řízení rovněž písemně odpověděli na otázky položené Soudním dvorem. Soudní dvůr rozhodl v souladu s čl. 76 odst. 2 svého jednacího řádu, že bude rozhodnuto bez konání jednání.

V. Analýza

12. Na podporu kasačního opravného prostředku uplatňuje Danske Slagtermestre pět důvodů kasačního opravného prostředku, které v podstatě vycházejí z nesprávného výkladu a nesprávného použití ze strany Tribunálu podmínky „bezprostředního dotčení“ ve smyslu třetí hypotézy čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jak je vykládána Soudním dvorem v rozsudku Montessori.

13. Komise úvodem vyjadřuje pochybnosti o přípustnosti kasačního opravného prostředku z toho důvodu, že návrhová žádání navrhovatele směřují pouze ke zrušení napadeného usnesení, kdežto podle čl. 170 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora musí návrhové žádání v kasačním opravném prostředku směřovat k tomu, aby bylo úplně nebo částečně vyhověno návrhovému žádání, které bylo vzneseno v prvním stupni. K věci samé Komise, podporovaná dánskou vládou, navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek odmítnut, a podpůrně, pokud by měl Soudní dvůr za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, pokud jde o posouzení bezprostředního dotčení navrhovatele, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut z důvodu, že sporné rozhodnutí je nařizovacím aktem, který vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve smyslu třetí hypotézy čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, a nahrazeno odůvodnění napadeného usnesení.

14. Úvodem, pokud jde o přípustnost kasačního opravného prostředku ve smyslu čl. 170 odst. 1 jednacího řádu, i když je skutečností, že navrhovatel výslovně nenavrhuje, aby bylo vyhověno návrhovému žádání, které bylo vzneseno v prvním stupni, či dokonce zrušeno sporné rozhodnutí⁷, nelze podle mého názoru na jeho návrhové žádání nahlížet jinak než jako na návrhová žádání směřující v podstatě k témuž výsledku, neboť jinak by se jednalo o nadměrný formalismus⁸. Mám tedy za to, že kasační opravný prostředek je přípustný.

15. Dále v tomto stanovisku provedu nejprve analýzu pěti důvodů kasačního opravného prostředku ve vztahu k posouzení Tribunálu ohledně bezprostředního dotčení navrhovatele (část A). Poté budu zkoumat přípustnost žaloby v prvním stupni v případě, že Soudní dvůr přijme

⁶ – Podotýkám, že navrhovatel nenavrhuje, aby bylo vyhověno žalobě podané v prvním stupni, ani aby byla Komisi uložena náhrada nákladů řízení vynaložených v obou stupních.

⁷ – Navrhovatel se domáhá pouze zrušení napadeného usnesení v souladu s článkem 169 jednacího řádu.

⁸ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, Inclusion Alliance for Europe v. Komise (C-378/16 P, EU:C:2020:575, body 57 až 60). Kromě toho vzhledem k tomu, že se kasační opravný prostředek týká pouze přípustnosti žaloby, pokud by bylo kasačnímu opravnému prostředku vyhověno, není možné pochybovat o tom, že návrhové žádání vznesené v prvním stupni ohledně zrušení sporného rozhodnutí bude i nadále plně relevantní, a to tím spíše, že podle mého návrhu bude muset být žaloba vrácena k projednání Tribunálu, aby rozhodl o její opodstatněnosti.

uvažování, které mu navrhuji, a napadené usnesení zruší (část B), pokud jde jednak o bezprostřední dotčení navrhovatele (část B.1) a jednak o otázku případné neexistence prováděcích opatření, která nebyla analyzována Tribunálem v napadeném usnesení (část B.2).

A. Ke kasačnímu opravnému prostředku

16. První z pěti důvodů kasačního opravného prostředku, které je třeba posoudit společně, vychází z nesprávného použití pojmu „bezprostřední dotčení“, druhý důvod vychází z toho, že Tribunál zaměnil posouzení bezprostředního dotčení s posouzením osobního dotčení, třetí důvod vychází z toho, že kritéria stanovená rozsudkem Montessori ohledně bezprostředního dotčení jsou v projednávané věci splněna, čtvrtý důvod vychází z toho, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že navrhovatel neprokázal, že jsou jeho členové vystaveni hospodářské soutěži, která je narušena, a pátý důvod vychází z toho, že Tribunál nesprávně vyložil kritéria týkající se osobního dotčení, pokud jsou tato kritéria relevantní pro posouzení takového dotčení.

1. Ke kritériu bezprostředního dotčení, jak je vykládáno judikaturou Soudního dvora

17. Úvodem je třeba připomenout, že čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU stanoví, že každá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny (první hypotéza) nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají (druhá hypotéza⁹), jakož i proti právním aktům s obecnou působností, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření (třetí hypotéza¹⁰).

18. Kromě toho vzhledem k tomu, že výraz „které se jí bezprostředně dotýkají“ je uveden v totožném znění v druhé i třetí hypotéze stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, bylo již rozhodnuto, že pojem „bezprostřední dotčení“ spadající pod třetí hypotézu nemůže být předmětem restriktivnějšího výkladu než tento pojem spadající pod druhou hypotézu¹¹.

19. Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že taková podmínka, která je stanovena v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU – podle níž fyzická nebo právnická osoba musí být rozhodnutím, které je předmětem žaloby, dotčena bezprostředně – vyžaduje splnění dvou kumulativních kritérií, a sice že zpochybnuté opatření jednak vyvolává bezprostřední účinky na právní postavení jednotlivce a jednak neponechává žádnou posuzovací pravomoc adresátům pověřeným jeho provedením, přičemž toto provedení je čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z unijní právní úpravy, aniž je třeba použít další zprostředkující předpisy¹².

20. Pokud jde o pravidla týkající se státních podpor, je třeba zdůraznit, že jejich cílem je ochrana hospodářské soutěže. V této oblasti tudíž skutečnost, že rozhodnutí Komise zachovává v plném rozsahu účinky vnitrostátních opatření, v souvislosti s nimiž stěžovatel ve stížnosti adresované

⁹ – Tato hypotéza je v podstatě totožná s hypotézou stanovenou dříve v článku 230 ES (a ještě předtím v článku 173 EHS), podle níž každá fyzická nebo právnická osoba může podat žalobu proti rozhodnutím, která byt vydána ve formě nařízení nebo rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají.

¹⁰ – Tato třetí hypotéza byla doplněna Lisabonskou smlouvou s cílem rozšířit podmínky přípustnosti žalob na neplatnost podaných fyzickými nebo právnickými osobami proti všem aktům s obecnou působností, s výjimkou legislativních aktů (v tomto smyslu viz rozsudek Montessori, body 26 a 27).

¹¹ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Deutsche Lufthansa v. Komise (C-453/19 P, EU:C:2021:608, body 82 až 84).

¹² – Viz rozsudek Montessori, bod 42 a citovaná judikatura. Tak je tomu i v případě, kdy je možnost adresátů aktu Unie nevyhovět takovému aktu čistě teoretická a o jejich vůli vyvodit z tohoto aktu příslušné důsledky není žádných pochyb (viz rozsudek ze dne 5. května 1998, Dreyfus v. Komise, C-386/96 P, EU:C:1998:193, bod 44).

tomuto orgánu uvedl, že nejsou slučitelná s tímto cílem a způsobují, že je v nevýhodném soutěžním postavení, umožňuje dospět k závěru, že tímto rozhodnutím je bezprostředně dotčeno jeho právní postavení, zvláště jeho právo vyplývající z ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti státních podpor, aby v důsledku dotčených vnitrostátních opatření nebyla narušena hospodářská soutěž¹³.

21. Pokud jde konkrétně o použití prvního z obou kritérií uvedených v bodě 19 tohoto stanoviska, Soudní dvůr uvedl, že ačkoli unijnímu soudu nepřisluší, aby se ve fázi přezkumu přípustnosti žaloby vyslovil s konečnou platností k existenci konkurenčních vztahů mezi žalobcem a příjemci vnitrostátních opatření posuzovaných v takovém rozhodnutí Komise v oblasti státních podpor, jako je sporné rozhodnutí, nelze bezprostřední dotčení takového žalobce vyvozovat pouze z potenciality konkurenčního vztahu¹⁴.

22. Vzhledem k tomu, že podmínka týkající se bezprostředního dotčení vyžaduje, aby zpochybněný akt vyvolával bezprostřední účinky na právní postavení žalobce, musí unijní soud ověřit, zda žalobce „příčinným způsobem uvedl důvody, pro něž rozhodnutí Komise může způsobit, že se bude nacházet v nevýhodném soutěžním postavení, a tudíž vyvolat účinky na jeho právní postavení“¹⁵.

23. V projednávané věci je tedy potřeba přezkoumat použití tohoto kritéria, jak je vykládáno judikaturou Soudního dvora, a konkrétně rozsudkem Montessori.

24. V tomto ohledu připomínám, že v judikatuře před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost bylo posouzení bezprostředního dotčení ve smyslu druhé hypotézy uvedené v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES (nyní čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU), které bylo v porovnání s posouzením osobního dotčení často okrajové¹⁶, spíše zaměřeno na druhé kritérium bezprostředního dotčení, a sice neexistenci prostoru pro uvážení orgánu pověřeného provedením¹⁷, zatímco veškeré analýzy hmotněprávních účinků sporného opatření byly zohledněny především z hlediska osobního dotčení. V důsledku zavedení třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU Lisabonskou smlouvou vykládá unijní soud, který má přezkoumat podmínku bezprostředního dotčení žalobce bez ohledu na jakékoli úvahy ohledně jeho osobního dotčení, toto kritérium stále přísněji¹⁸, přičemž bere v úvahu prvky faktické povahy, které jsou v podstatě velmi blízké těm prvkům, které byly dosud součástí přezkumu osobního dotčení¹⁹.

25. Navzdory tomuto vývoji judikatury však nelze podle mého názoru popřít, že posouzení bezprostředního dotčení je převážně spojeno s prvky právní povahy, jak vyplývá ze stejného znění formulace, která je soustavně používána Soudním dvorem, a sice podmínka, že napadené opatření

¹³ – Viz rozsudek Montessori, bod 43 a citovaná judikatura.

¹⁴ – Viz rozsudek Montessori, bod 46 a citovaná judikatura.

¹⁵ – Viz rozsudek Montessori, bod 47 a citovaná judikatura.

¹⁶ – Viz zejména rozsudek ze dne 12. července 1990, COFAZ v. Komise (C-169/84, EU:C:1990:301, bod 30).

¹⁷ – Viz zejména rozsudky ze dne 17. ledna 1985, Piraiki-Patraiki a další v. Komise (11/82, EU:C:1985:18, body 7 až 10) a ze dne 12. července 1990, COFAZ v. Komise (C-169/84, EU:C:1990:301, bod 30).

¹⁸ – Třebaže, jak je upřesněno judikaturou citovanou v bodě 18 tohoto stanoviska, pojem „bezprostřední dotčení“, který spadá pod třetí hypotézu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, nemůže být předmětem restriktivnějšího výkladu než tento pojem spadající pod druhou hypotézu tohoto ustanovení.

¹⁹ – Viz zejména Noël, V. a Thomas, S., „Locus Standi in State Aid Litigation After Montessori“, *European State Aid Law Review*, č. 4, 2021, s. 528, jakož i Caranta, R., „Knock, and it shall be opened unto you: Standing for non-privileged applicants after Montessori“, *Common Market Law Review*, č. 58, 2021, s. 173 a 174. Samotný rozsudek Montessori není podle mého názoru prostý kritiky v tomto ohledu, neboť formulace použitá Soudním dvorem v bodech 46 a 47 tohoto rozsudku k upřesnění kritérií týkajících se podmínky bezprostředního dotčení je velmi podobná formulaci použité samotným Soudním dvorem v bodě 28 rozsudku ze dne 12. července 1990, COFAZ v. Komise (C-169/84, EU:C:1990:301) pro účely velmi odlišné analýzy týkající se osobního dotčení.

má bezprostřední účinky *na právní postavení* jednotlivce²⁰, zatímco podmínka osobního dotčení vyžaduje skutečné věcné posouzení faktické situace žalobce založené zejména na ukazatelích hospodářské povahy²¹.

2. K posouzení Tribunálu týkajícímu se bezprostředního dotčení navrhovatele

26. Zaprvé Tribunál poté, co připomněl s odkazem na zásady stanovené rozsudkem Montessori, že pokud jde o otázku, zda napadené rozhodnutí má bezprostřední účinky na právní postavení navrhovatele, „unijní soud musí ověřit, zda žalobce *patřičným způsobem uvedl důvody*, pro něž rozhodnutí Komise může způsobit, že se bude nacházet v nevýhodném soutěžním postavení, a tudíž vyvolat účinky na jeho právní postavení²²“, uvedl s odkazem na body 71 až 77 napadeného usnesení, že „v projednávané věci žalobce *neprokázał*, že jeho členové či někteří z nich byli konkrétně dotčeni dotčeným opatřením, a tím méně, jaké byly důsledky tohoto opatření na jejich soutěžní postavení“, a dospěl k závěru, že „[ž]alobce tedy *patřičným způsobem neprokázał*, že napadené rozhodnutí může způsobit, že se jeho členové budou nacházet v nevýhodném soutěžním postavení, a tudíž je tímto rozhodnutím bezprostředně dotčeno jejich právní postavení, konkrétně jejich právo, aby v důsledku uvedeného opatření nebyla narušena hospodářská soutěž na relevantním trhu²³“.

27. Jak tvrdí navrhovatel, použitím slovesa „prokázat“ Tribunál podle mého názoru podřídil podmínku bezprostředního dotčení ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU požadavkům, které jdou nad rámec požadavků, které vyplývají z výkladu této podmínky Soudním dvorem v rozsudku Montessori. V tomto rozsudku totiž Soudní dvůr upřesnil, že i když nelze bezprostřední dotčení žalobce vyvozovat pouze z potenciality konkurenčního vztahu²⁴, Soudní dvůr musí ověřit, zda žalobce „*patřičným způsobem uvedl*“, že existuje „*potencialita nevýhodného soutěžního postavení*“²⁵. Mám přitom vážné pochybnosti, že použití této zásady v projednávaném případě vyžaduje, že byl navrhovatel povinen „prokázat“, že někteří z jeho členů „*byli konkrétně dotčeni dotčeným opatřením*“ a „*jaké byly důsledky tohoto opatření na jejich soutěžní postavení*“.

28. Podle mého názoru je tím posouzení Tribunálu stíženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení ve vztahu k výkladu poskytnutému Soudním dvorem v rozsudku Montessori.

29. Zadruhé a v každém případě, abychom se neomezili na nadměrně formalistické posouzení, je třeba posoudit bez ohledu na použité kritérium, zda skutečnosti zmiňované Tribunálem nicméně stačí k tomu, aby podložily závěr, podle něhož navrhovatel „*patřičným způsobem neuvedl důvody*, pro něž rozhodnutí Komise může způsobit, že se bude nacházet v nevýhodném soutěžním postavení“.

²⁰ – Přesněji odkazují na první z obou kritérií této podmínky, přičemž druhým kritériem, jehož přítomnost není v tomto případě zpochybněna, je, že sporné opatření neponechává žádnou posuzovací pravomoc adresátům pověřeným jeho provedením (viz body 19 a 23 tohoto stanoviska).

²¹ – Generální advokát M. Wathelet ve věci Montessori navrhl jasné rozlišení mezi bezprostředním dotčením a osobním dotčením na základě toho, že první z obou podmínek se týká *právního* postavení žalobce (napadené opatření musí mít bezprostřední účinky na jeho *právní postavení*) a druhá podmínka se týká *faktické* situace žalobce (opatření jej musí zasáhnout z důvodu *faktické situace*, která jej vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám) (stanovisko generálního advokáta M. Watheleta ve spojených věcech *Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci*, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:229, bod 57 a citovaná judikatura). Takto jasné rozlišení nicméně nebylo Soudním dvorem potvrzeno v rozsudku Montessori.

²² – Viz bod 102 napadeného usnesení (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

²³ – Viz bod 103 napadeného usnesení (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

²⁴ – Viz rozsudek Montessori, bod 46.

²⁵ – Viz rozsudek Montessori, bod 47.

30. Jak uvádí navrhovatel, pokud jde o posouzení týkající se neexistence *bezprostředního dotčení* jeho členů v projednávaném případě, Tribunál v bodě 103 napadeného usnesení pouze odkázal na body 71 až 77 tohoto usnesení, které se výslovně týkají velmi odlišného posouzení ohledně neexistence *osobního dotčení* jeho členů²⁶.

31. Tyto body napadeného usnesení se v podstatě týkají „prokázání podstatného dotčení postavení soutěžitele na trhu“. Kritérium týkající se „podstatného dotčení soutěžního postavení“ navrhovatele, které je relevantní pro účely analýzy osobního dotčení, je přitom nesporně odlišným parametrem od parametru „potencialita nevýhodného soutěžního postavení“, který je relevantní pro účely analýzy bezprostředního dotčení. Podle ustálené judikatury Soudního dvora citované v bodě 69 napadeného usnesení totiž platí, že k *prokázání osobního dotčení* se podnik nemůže spoléhat výlučně na své postavení soutěžitele ve vztahu k podniku-příjemci, ale musí mimoto prokázat, že se nachází v takové faktické situaci, která jej individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým byl individualizován adresát sporného rozhodnutí²⁷, zatímco k *prokázání bezprostředního dotčení* postačuje, aby takový podnik patřičným způsobem uvedl důvody, pro něž rozhodnutí Komise může způsobit, že se bude nacházet v nevýhodném soutěžním postavení, a tudíž vyvolat účinky na jeho právní postavení²⁸.

32. Jak uvedla Komise, v projednávané věci zajisté nelze vyloučit, že skutečnosti, na nichž bylo založeno posouzení týkající se neexistence osobního dotčení členů navrhovatele, či spíše některé z těchto skutečností, mohou být rovněž relevantní pro zjištění, že navrhovatel „patřičným způsobem neuvedl důvody, pro něž rozhodnutí Komise může způsobit, že se bude nacházet v nevýhodném soutěžním postavení“. Tribunál nicméně v tomto ohledu neposkytl sebemenší vysvětlení.

33. Podle mého názoru je ostatně jasné, že skutečnosti zmíněné Tribunálem v bodech 71 až 77 napadeného usnesení nemohou podpořit závěr Tribunálu, pokud jde o neexistenci bezprostředního dotčení členů navrhovatele²⁹.

34. Nejprve v rozporu se závěry Tribunálu uvedenými v bodech 71, 72 a 74 napadeného usnesení se totiž nesmí posouzení bezprostředního dotčení navrhovatele zakládat na konkrétních výších podílů navrhovatele na trhu, ani na výši jeho obratu nebo příjmech jeho členů. Toto posouzení ani

²⁶ – Viz body 70 a 78 napadeného usnesení. Tribunál tedy provedl, pokud si vypůjčím slova generálního advokáta M. Watheleta, „převrácený výklad podmínky týkající se bezprostředního dotčení“ (stanovisko generálního advokáta M. Watheleta ve spojených věcech *Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci*, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:229, bod 58).

²⁷ – Viz zejména rozsudek ze dne 22. prosince 2008, *British Aggregates v. Komise* (C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 48 a citovaná judikatura).

²⁸ – Viz bod 22 tohoto stanoviska. Je tedy zřejmé, že obě tyto podmínky jsou odlišné a požadavky stanovené k prokázání osobního dotčení zůstávají v zásadě podstatně odlišné od požadavků týkajících se bezprostředního dotčení.

²⁹ – Pokud jde mimoto o neexistenci prokázání, konstatovanou Tribunálem v bodě 73 napadeného usnesení, že se poplatky za čištění odpadních vod promítnou do cen, které mohou členové navrhovatele skutečně fakturovat svým zákazníkům nebo nabízet svým dodavatelům, stačí konstatovat, že přezkum skutečného účinku státní podpory na soutěžní postavení navrhovatele není relevantním kritériem pro účely posouzení přípustnosti žaloby, neboť unijnímu soudu nepřísluší, aby se v této fázi vyslovil s konečnou platností k existenci konkurenčních vztahů mezi žalobcem a příjemci podpory, ale aby ověřil, zda žalobce patřičným způsobem uvedl důvody, pro něž rozhodnutí Komise *může způsobit, že se bude nacházet v nevýhodném soutěžním postavení* (viz judikatura citovaná v bodech 20 a 21 tohoto stanoviska).

nevyžaduje, v rozporu se závěry Tribunálu uvedenými v bodech 73 a 75 napadeného usnesení, prokázání, že se poplatky za čištění odpadních vod promítly do cen, které členové navrhovatele uplatňují vůči svým zákazníkům nebo nabízejí svým dodavatelům³⁰.

35. Dále v bodě 76 napadeného usnesení Tribunál v podstatě požadoval srovnávací analýzu nevýhod tohoto opatření z hlediska konkurenceschopnosti vůči velkým dánskými podnikům a zvýhodnění vyplývajících ze snížení nákladů malých a středních dánských podniků v porovnání s konkurenčními podniky usazenými v jiných členských státech. I když přitom může být taková analýza relevantní k prokázání narušení hospodářské soutěže, které je jedním ze základních prvků pojmů „státní podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, podle mého názoru není taková analýza nezbytná pro účely posouzení bezprostředního dotčení členů navrhovatele³¹.

36. Konečně, je zřejmé, jak jsem připomněl v bodě 31 tohoto stanoviska, že kritérium podstatného dotčení soutěžního postavení členů navrhovatele uvedené v bodech 77 a 78 napadeného usnesení odkazuje na typické kritérium týkající se osobního dotčení³².

37. Mám tudíž za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při posouzení bezprostředního dotčení navrhovatele, když neexistenci bezprostředního dotčení jeho členů v podstatě odůvodnil neexistencí osobního dotčení jeho členů.

38. Navrhuji tedy přijmout první důvod kasačního opravného prostředku a v důsledku toho napadené usnesení zrušit.

B. K žalobě v prvním stupni

39. Podle článku 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě zrušení rozhodnutí Tribunálu vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

40. Přestože Soudní dvůr nemůže v této fázi řízení vydat sám rozhodnutí o žalobě podané k Tribunálu ve věci samé, má naproti tomu k dispozici poznatky nezbytné k tomu, aby vydal konečné rozhodnutí o otázce přípustnosti uvedené žaloby podané proti spornému rozhodnutí. Otázka aktivní legitimace navrhovatele k podání žaloby ve smyslu třetí hypotézy stanovené v článku 263 SFEU totiž byla předmětem kontradiktorní diskuze před Tribunálem a její přezkum nevyžaduje přijetí žádného dodatečného procesního opatření nebo provedení dokazování.

41. Je tedy třeba především přezkoumat přípustnost žaloby v prvním stupni a následně, pokud bude žaloba shledána přípustnou, věc vrátit zpět Tribunálu, aby rozhodl ve věci samé.

³⁰ – Kromě toho Soudní dvůr nedávno rozhodl, že Tribunál tím, že v podstatě vytýkal navrhovatelce, že nevymezila trhy, na kterých bylo její soutěžní postavení dotčeno, když uvedl, že nepředložila žádné informace o jejich velikosti a struktuře ani o soutěžitelích přítomných na těchto trzích, překročil meze požadavků vyplývajících z judikatury v oblasti osobního dotčení (viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Deutsche Lufthansa v. Komise, C-453/19 P, EU:C:2021:608, body 63 a 64). Ostatně takto podrobná analýza trhu a dopadů sporných opatření na postavení subjektů není podle mého názoru nezbytná pro účely prokázání existence narušení hospodářské soutěže, které je jedním ze základních prvků pojmu „státní podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

³¹ – Kromě toho si kladu otázku, zda taková analýza není nezbytná, ani pokud jde o podmínku osobního dotčení.

³² – Naproti tomu z ustálené judikatury uvedené v bodě 21 tohoto stanoviska vyplývá, že i když nelze bezprostřední dotčení vyvozovat pouze z potenciality konkurenčního vztahu, prokázaný konkurenční vztah je v tomto ohledu dostatečný.

42. V projednávané věci Tribunál odmítl žalobu jako nepřijatelnou z důvodu nedostatku aktivní legitimace navrhovatele k podání žaloby, zaprvé z důvodu dotčení jeho vlastních zájmů jako sdružení a zadruhé jako zástupce zájmů jeho členů, pokud jde o jejich aktivní legitimaci ve smyslu všech hypotéz stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

43. Bez dalšího se budu zabývat přípustností žaloby, pokud jde o aktivní legitimaci navrhovatele jako zástupce zájmů jeho členů ve vztahu k třetí hypotéze stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU. Vzhledem k tomu, že o kvalifikaci napadeného rozhodnutí jako „nařizovacího aktu“ není sporu a tato kvalifikace ostatně ani nebyla zpochybněna³³, zaměřím svou analýzu na bezprostřední dotčení navrhovatele (část B.1) a na neexistenci prováděcích opatření (část B.2).

1. K bezprostřednímu dotčení navrhovatele

44. Úvodem připomínám, že k tomu, aby byl jednotlivec bezprostředně dotčen, je třeba, aby zpochybněné opatření jednak vyvolávalo bezprostřední účinky na právní postavení tohoto jednotlivce a jednak neponechávalo žádnou posuzovací pravomoc adresátům pověřeným jeho provedením, přičemž toto provedení je čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z unijní právní úpravy, aniž je třeba použít další zprostředkující předpisy³⁴.

45. Vzhledem k tomu, že druhá část této podmínky není ve skutečnosti v projednávané věci projednávána³⁵, zaměřím svou analýzu na otázku, zda sporné rozhodnutí vyvolává bezprostřední účinky na právní postavení navrhovatele a konkrétně jeho členů.

46. V souladu s poznatky vyplývajícími z judikatury citované v bodech 21 a 22 tohoto stanoviska je třeba posoudit, zda navrhovatel „příčinným způsobem uvedl důvody, pro něž sporné rozhodnutí může způsobit, že se bude nacházet v nevýhodném soutěžním postavení, a tudíž vyvolat účinky na jeho právní postavení“.

47. V bodě 50 rozsudku Montessori Soudní dvůr uznal, že navrhovatelé tyto požadavky splnili, když uvedli své důvody „podpořené důkazy[,] a Komise jim v tomto ohledu neodporovala“. Ve věci, v níž byl vydán tento rozsudek, navrhovatelé tvrdili, že se jejich příslušná zařízení nacházejí v bezprostřední blízkosti institucí, které vykonávají podobné činnosti, a tedy působí na stejném trhu se službami a na stejném zeměpisném trhu, a že tyto instituce *a priori* splňovaly požadavky pro přiznání sporných opatření. Domnívám se tedy, že se Soudní dvůr v podstatě spokojil se zjištěním, že navrhovatelé uplatňovali existenci konkurenčního vztahu s potenciálními příjemci dotčeného opatření.

48. Tytéž požadavky, které vyžadují posouzení v každém konkrétním případě, byly více či méně široce vyloženy v pozdější judikatuře Tribunálu³⁶.

³³ – Stejně jako v případě rozhodnutí, které bylo předmětem rozsudku Montessori, je totiž účelem sporného rozhodnutí stanovení, že sporné opatření nelze považovat za neslučitelnou státní podporu podle článku 107 SFEU, a má tedy obecnou působnost, byť se nejedná o legislativní akt. Toto opatření je tedy „nařizovacím aktem“ ve smyslu třetí hypotézy stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek Montessori, body 22 až 33).

³⁴ – Viz bod 19 tohoto stanoviska a citovaná judikatura.

³⁵ – Podle ustálené judikatury totiž platí, že rozhodnutí, které prohlašuje, že státní opatření nepředstavuje státní podporu, stejně jako sporné rozhodnutí, vyvolává právní účinky čistě automaticky, pouze na základě unijní právní úpravy a bez použití dalších zprostředkujících předpisů (v tomto smyslu viz rozsudek Montessori, bod 54).

³⁶ – Pokud jde o žaloby, které byly prohlášeny za přípustné, viz rozsudky ze dne 14. dubna 2021, Verband Deutscher Alten- und Behindertenhilfe a CarePool Hannover v. Komise (T-69/18, EU:T:2021:189, body 157 a 158), jakož i ze dne 2. června 2021, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo v. Komise (T-223/18, nezveřejněný, EU:T:2021:315, body 95 až 99), a pokud jde o žalobu, která byla prohlášena za nepřijatelnou, viz usnesení Tribunálu ze dne 24. září 2019, Opere Pie d'Onigo v. Komise (T-491/17, EU:T:2019:692, body 31 až 35).

49. V rozsahu, v němž je to relevantní pro účely tohoto posouzení, navrhovatel nejprve tvrdí, že je profesní sdružení, které zastupuje dánské maloobchodní řeznictví, jatka, velkoobchodníky a zpracovatelské podniky, dále, že někteří z jeho členů jsou z důvodu své činnosti v konkurenčním vztahu vůči velkému podniku, který působí ve stejné oblasti na území Dánska, a sice Danish Crown, který má velmi vysoké významné podíly na trhu, a to 95 % a 63 % v porážce prasat a jalovic, a konečně, že Danish Crown je z důvodu svého vysokého objemu odpadních vod povinen na základě sporného opatření platit poplatek stanovený pro třetí skupinu vícestupňového systému³⁷, což jej opravňuje k placení nižších příspěvků než jsou příspěvky splatné jeho členy, kteří jsou povinni platit vyšší příspěvky stanovené pro první a druhou skupinu tohoto systému.

50. Je zajisté pravda, že odůvodnění navrhovatele v prvním stupni je velmi vykonstruované a kromě toho jasně nerozlišuje jednotlivé podmínky přípustnosti žaloby. Nicméně pokud jde o výše uvedená *tvrzení*, která nebyla Komisí a Dánským královstvím v průběhu řízení platně zpochybněna, nelze vážně zpochybnit, že navrhovatel uvedl relevantní skutečnosti, na jejichž základě je vysoce pravděpodobné, že jeho členové (nebo přinejmenším někteří z nich) konkurují společnosti, která vykonává stejnou činnost na území Dánska a která podle jeho tvrzení může mít prospěch ze sporných opatření³⁸.

51. Za těchto okolností, jelikož unijnímu soudu nepřísluší, aby se ve fázi přezkumu přípustnosti vyslovil s konečnou platností k existenci konkurenčních vztahů mezi navrhovatelem a příjemci sporného opatření³⁹, je podle mého názoru třeba mít za to, že navrhovatel „patřičným způsobem uvedl“, že sporné rozhodnutí, které v plném rozsahu zachovává účinky sporného opatření, může způsobit, že se jeho členové budou nacházet v nevýhodném soutěžním postavení, a že se toto rozhodnutí tudíž bezprostředně dotýká jejich právního postavení, zvláště jejich práva, aby v důsledku tohoto opatření nebyla narušena hospodářská soutěž na tomto trhu.

52. Mám tedy za to, navrhovatel je bezprostředně dotčen sporným rozhodnutím ve smyslu třetí hypotézy stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

2. *K neexistenci prováděcích opatření*

53. Podle Komise a dánské vlády v projednávané věci existují prováděcí opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, takže se třetí hypotéza stanovená v tomto ustanovení nepoužije. Konkrétně tvrdí, že podle režimu zavedeného sporným opatřením provozovatelé zařízení pro čištění stanoví každým rokem sazebník použitelný pro tři skupiny vícestupňového systému a příslušná obecní zastupitelstva tento sazebník schvalují. Dále každý dánský podnik, který vypouští odpadní vody, obdrží daňový výměr týkající se platby svého poplatku za čištění jím vypuštěných odpadních vod. Z toho důvodu mohou členové navrhovatele tento daňový výměr zpochybnit před vnitrostátním soudem a namítat, že dotčený režim představuje protiprávní státní podporu ve prospěch podniků, kteří spotřebovávají velké množství vody.

³⁷ – Konkrétně spadá do třetí skupiny tohoto systému v rozsahu, v němž objem jím vypuštěných odpadních vod překračuje objemy, které spadají do první a druhé skupiny (viz poznámka pod čarou č. 4 tohoto stanoviska).

³⁸ – Kromě toho si kladu otázku, zda samotný Tribunál implicitně v bodě 77 napadeného usnesení neuznal, že přinejmenším členové navrhovatele splňují podmínku týkající se postavení *soutěžitelů příjemce* údajné státní podpory, když především uvádí, že „žalobce sice tvrdí, že jeho členové jsou v konkurenčním vztahu vůči velkým jatkům, která mají prospěch z tvrzené podpory, nicméně neprokazuje skutečný účinek státní podpory na jeho členy a na jejich vlastní soutěžní postavení na relevantním trhu“, a následně v bodě 78 uvedeného usnesení činí závěr, že tento konkurenční vztah „nestačí k prokázání, že soutěžní postavení jeho členů na trhu bylo podstatným způsobem dotčeno a že jsou tak *osobně dotčeni* [sporným] rozhodnutím“ (kurzivu provedl autor tohoto stanoviska).

³⁹ – Viz bod 21 tohoto stanoviska.

54. Úvodem připomínám, že podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že výraz „nevyžadují přijetí prováděcích opatření“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce třetí části věty SFEU je nutno vykládat ve světle cíle tohoto ustanovení, kterým je, jak vyplývá z historie jeho vzniku, zabránit tomu, aby byl jednotlivec nejprve nucen právo porušit, aby se poté mohl obrátit na soud. Má-li nařizovací akt bezprostřední účinky na právní postavení fyzické či právnické osoby, aniž vyžaduje přijetí prováděcích opatření, hrozilo by přitom této osobě nebezpečí, že by se jí nedostalo účinné právní ochrany, pokud by za účelem zpochybnění legality tohoto nařizovacího aktu nedisponovala možností podat přímou žalobu k unijnímu soudu. V případě neexistence prováděcích opatření by totiž fyzická či právnická osoba, přestože je dotčným aktem bezprostředně dotčena, byla schopna dosáhnout soudního přezkumu tohoto aktu až poté, co by ustanovení uvedeného aktu porušila a odvolala by se na protiprávnost těchto ustanovení v rámci řízení, jež by proti ní bylo zahájeno před vnitrostátními soudy⁴⁰.

55. Naproti tomu vyžaduje-li nařizovací akt přijetí prováděcích opatření, je soudní přezkum dodržení unijního právního řádu zajištěn nezávisle na otázce, zda uvedená opatření byla přijata Uníí či členskými státy. Fyzické či právnické osoby, které z důvodu podmínek přípustnosti stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU nemohou unijní nařizovací akt napadnout přímo u unijního soudu, jsou před použitím takového aktu vůči nim chráněny tím, že mají možnost napadnout prováděcí opatření, jež tento akt vyžaduje⁴¹.

56. Jak již kromě toho Soudní dvůr opakovaně rozhodl, je pro účely posouzení, zda nařizovací akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření, nutno vycházet z postavení té osoby, která se na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce třetí části věty SFEU dovolává práva podat žalobu. Otázka, zda vůči ostatním osobám vyžaduje dotčený akt přijetí prováděcích opatření, je proto irelevantní. Kromě toho v rámci tohoto posouzení je třeba vycházet výlučně z předmětu žaloby⁴².

57. Kromě toho Soudní dvůr rozhodl, že ačkoliv ve vztahu k příjemcům režimu podpor vnitrostátní ustanovení zavádějící tento režim a akty provádějící tato ustanovení, jako je daňový výměr, představují prováděcí opatření, které vyžaduje rozhodnutí prohlašující uvedený režim za neslučitelný s vnitřním trhem nebo prohlašující tentýž režim za slučitelný s tímto trhem s výhradou dodržení závazků přijatých dotčeným členským státem⁴³, tuto judikaturu nelze vztáhnout na situaci takových konkurentů příjemců vnitrostátního opatření, které bylo považováno za nepředstavující státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, z důvodu, že situace takového soutěžitele se liší od situace příjemců podpor uvedených v téže judikatuře v rozsahu, v němž tento soutěžitel nesplňuje podmínky stanovené v dotčeném vnitrostátním opatření k tomu, aby se na něj toto opatření vztahovalo⁴⁴.

58. V projednávané věci jednak neexistuje prováděcí opatření napadeného rozhodnutí pocházející od Komise nebo od jiných unijních orgánů a jednak podle mého názoru nejsou členové navrhovatele dotčeni vnitrostátními prováděcími opatřeními.

⁴⁰ – Viz rozsudek Montessori, bod 58 a citovaná judikatura.

⁴¹ – Viz rozsudek Montessori, bod 59 a citovaná judikatura. Přísluší-li provádění takového aktu orgánům, institucím či jiným subjektům Unie, mohou fyzické nebo právnické osoby podat k unijním soudům přímou žalobu proti prováděcím aktům za podmínek uvedených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU a na podporu této žaloby se na základě článku 277 SFEU dovolávat protiprávnosti dotčeného základního aktu. Pokud toto provádění přísluší členským státům, mohou tyto osoby uplatňovat neplatnost dotčeného základního aktu u vnitrostátních soudů a přimět tyto soudy, aby na základě článku 267 SFEU předložily v tomto ohledu Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce (viz rozsudek Montessori, bod 60 a citovaná judikatura).

⁴² – Viz rozsudek Montessori, bod 61 a citovaná judikatura.

⁴³ – Viz rozsudek Montessori, bod 63 a citovaná judikatura.

⁴⁴ – Viz rozsudek Montessori, bod 65.

59. Je pravda, že v projednávané věci je situace navrhovatele do jisté míry odlišná od situace, která byla předmětem rozsudku Montessori, v tom smyslu, že sami jeho členové jsou dotčeni sporným režimem a je jim zasílán daňový výměr stejně jako údajnému příjemci státní podpory. Nicméně situace těchto členů se liší od situace příjemců sporného opatření v rozsahu, v němž tito členové nemají nárok na využití výhodnější ceny stanovené tímto opatřením v rámci třetí skupiny, která podle jejich tvrzení představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

60. Za těchto podmínek by bylo podle mého názoru vykonstruované, pokud by se tito členové museli domáhat toho, aby vůči nim byla uplatněna tato cena, o které je jim známo, že na ni nemají nárok, a to výlučně za účelem zpochybnit odmítnutí u vnitrostátního soudu s cílem přimět tento soud, aby se dotázal Soudního dvora na platnost sporného rozhodnutí⁴⁵.

61. Závěrem mám za to, že sporné rozhodnutí je nařizovacím aktem, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, pokud jde o navrhovatele, ve smyslu třetí hypotézy stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

62. Proto navrhuji, aby Soudní dvůr prohlásil žalobu v prvním stupni za přípustnou.

C. K vrácení věci Tribunálu

63. Pokud jde o otázku, zda je sporné rozhodnutí protiprávní, připomínám, že Tribunál odmítl žalobu jako nepřípustnou, aniž přezkoumal důvody vznesené proti tomuto rozhodnutí ve věci samé. Tyto důvody přitom vyžadují, aby byla provedena skutková posouzení, k nimž není Soudní dvůr příslušný⁴⁶.

64. Z toho důvodu mám za to, že se jedná o věc, ve které soudní řízení nedovoluje rozhodnout ve věci samé, a že v souladu s čl. 61 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie je třeba věc vrátit Tribunálu, aby rozhodl o opodstatněnosti žaloby.

VI. K nákladům řízení

65. Podle článku 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

66. Na základě čl. 138 odst. 1 tohoto řádu, použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 tohoto řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

67. Na základě čl. 140 odst. 1 uvedeného řádu, použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 tohoto řádu, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.

⁴⁵ – V tomto smyslu viz zejména rozsudek Montessori, body 65 až 67, a rozsudek ze dne 28. října 2020, Associazione GranoSalus v. Komise (C-313/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:869, body 38 až 42).

⁴⁶ – Viz zejména rozsudek ze dne 26. března 2020, Larko v. Komise (C-244/18 P, EU:C:2020:238, bod 25 a citovaná judikatura).

68. V projednávané věci, pokud Soudní dvůr rozhodne o vrácení věci Tribunálu, nebude třeba rozhodnout o nákladech řízení⁴⁷.

VII. Závěry

69. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr:

- zrušil usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 1. prosince 2020, Danske Slagtermestre v. Komise (T-486/18, nezveřejněné, EU:T:2020:576);
- prohlásil žalobu v prvním stupni za přípustnou;
- vrátil věc Tribunálu, aby rozhodl o opodstatněnosti žaloby v prvním stupni;
- určil, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

⁴⁷ – Naproti tomu, pokud Soudní dvůr vydá konečné rozhodnutí ve věci a odmítne žalobu jako nepřípustnou, bude třeba rozhodnout, že Danske Slagtermestre ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Evropské komisi a Dánské království ponese vlastní náklady řízení.